

Fallentens Bo. Som bekendt er jo nemlig Kommuniens Budget og Skatteberegning beregnet paa et helt Aar, og der er ganske vist reist Tvivl, om ikke den Stat, der er paalignet for det indværende Aar, vedrører Fortjænksten fra det foregaaende Aar; jeg kunde derfor ønske, at dette Spørgsmaal maatte blive afgjort enten i den ene eller i den anden Retning. — Endnu har jeg en lille Bemærkning med Hensyn til § 43, der handler om det Tilfælde, at „Nogen, som er Handlende, Fabrikant eller Skibsbeder, eller for ikke længere end et Aar siden har været i saadan Næringsvei, har standset sine Betalinger“. Der vil jeg gøre opmærksom paa, at der vistnok i mange Provindsdhyer er Enten og lignende Personer, som sidde med en Skibspart; disse kunde ganske vist siges at være Skibsbedere og maatte altsaa gaa ind under denne Bestemmelse; men det antager jeg dog ikke har været Lovforslagets Mening. — Jeg kommer dernæst til § 44. Det blev af den ærede første Taler berørt, at den indeholder noget Nyt, og det er ganske vist ogsaa en ganske ny Bestemmelse, at man kan tvinge Debitor til Fallit, naar han, efter dertil at være opfordret, ikke betaler uimodfagt eller bevist forfalden Gjæld. Det forekommer mig dog, at dette maasse er noget strængt, at Standsning af Betaling skulde være tilstrækkelig til at forlange et Bo taget under Konkursbehandling. Jeg maa nemlig gøre opmærksom paa, at en Mand i Virkeligheden ved Omstændighedernes Medfør kan blive nødt til for en Tid at standse sine Betalinger, uden at der egentlig er nogensomhelst Fare tilstede; han kan i Virkeligheden have meget store Aktiver, men Pengeforhold, Kriser osv. kunne gøre, at der kan indtræde en øieblikkelig Forlegenhed, som nødsager ham til at standse sine Betalinger. Og naar man saa til saadan Standsning af Betaling endogsaa vil henregne det Tilfælde, at en Mand kommer med sin Faktura eller sit Konnossement, og den Paagjældende ikke kan frage, at han for 3 Maanedes siden har kjøbt de og de Varer, men nu ikke kan betale dem — naar det skal kaldes Standsning af Betaling og altsaa skal kunne bevise, at man kan faae en Mand under Konkurs, saa fore-

kommer det mig at være en meget streng Bestemmelse. — I § 46 findes en Bestemmelse, som jeg er meget glad og taknemmelig for. Den er allerede berørt af den ærede Landssthingsmand her lige overfor (Drenbøll), som klagede over, at der i Lovforslaget ikke er sat nogen Straf for ikke at føre en Status. Saavidt mig bekendt, er der end ikke nogen Bestemmelse for, at man overhovedet skal føre en Status, og jeg anser det rigtignok for et overordentlig stort Gode, at enhver Handlende og Fabrikant er forpligtet til at føre en Status; thi denne Status har ikke alene den Betydning, som her staar anført i § 46, at man kan deraf se, om Underbalancen er under 30 pCt. Der kan naturligvis strides, om dette Procentbeløb er rigtigt eller ikke; jeg for mit Bedkommende kan meget godt slutte mig til de 30 pCt., men jeg kunde ogsaa gaa ind paa et andet Procenttal, idet jeg nemlig erkender, at Dvgjørelsen af Status i Virkeligheden kan være temmelig illusorisk. En Mand kan eie Eiendomme, Skibe, Papirer og den Slags Ting, — ja, Papirene er der jo rigtignok Kurs paa, men Eiendommene og Skibene kan han i Virkeligheden opføre til en saadan Værdi, at der kommer en Balance ud, og han kan altsaa i lang Tid gaa paa Pumperne, enten man sætter 30 eller 40 pCt. Men den store Vigtighed, som jeg tillægger Tilstedeværelsen af en Status, ligger deri, at, naar en Kjøbmand er forpligtet til engang om Aaret at opgjøre sin Status, saa kan han, naar et Uheld rammer ham, ved sin Status bevise, at han er en ærlig Mand. Han kan sige: den og den Dag havde jeg de og de Aktiver og de og de Passiver; de Aktiver, jeg havde den Dag, ere forvandlede til det og det, og dermed kan jeg godtgjøre min Ærlighed, hvorimod den uredelige Mand skal have ondt ved at bevise, hvor Aktiverne ere blevne af. Der-

Sp. 347, næstsidste og sidste Punkt: „betragter Kurator ikke længere“, læs: „betragtes Kurator og ikke længere“.